

sultat ud af Sagen, at faa de bedst mulige Betingelser for at „mildne Ulykken“, som det hed i den Resolution, vi i sin Tid vedtog, og naa det bedst mulige Resultat for, at den sjællandske Landbostand kunde genrejse denne Institution, som i Fremtiden forhaabentlig kan være til stor Nytte og Støtte for den.

Alle Partier var jo enige om, at man vilde mildne de Ulykker, som Alberti-Affæren havde ført med sig. Ogsaa Højre var med til at vedtage dette og tilsige en saadan Støtte. Socialdemokraternes Stilling var, som jeg sagde før, den, at vi vilde støtte Venstrepartierne for at faa Højre til at indfri dette sit Løfte. Det er dog efter min Mening kun højst uegentlig, at man kan sige, at Højre har indfriet sit Løfte i denne Sag. Den Hjælp, som Højre, altsaa det andet høje Ting, er gaaet med til, er saa kneben, at man næsten ikke kan sige, at Løftet om at mildne Følgerne er indfriet. Det vil jo blive ret tvivlsomt, om Den sjællandske Bondestands Sparekasse efter det nu foreliggende Forslag vil kunne genrejses, *meget* tvivlsomt. Saaledes som Forslaget forlod Folketinget i sin Tid, var der Balance, Sparekassen vilde blive solvent, og man vilde saa paa en lempelig Maade kunne afvikle de gamle Forhold og komme ind i gode, sunde Forhold. Det kan være, at den ærede Ordfører har Ret i, at dette ogsaa kan lade sig gøre ifølge det foreliggende Forslag, men det er dog Tvivl underkastet, og jeg siger, at den Hjælp, som Højre her er gaaet med til, er saa kneben, at man næsten kunde fristes til at tro, at Højre med Villie har søgt at gøre det saa vanskeligt som vel muligt for Den sjællandske Bondestands Sparekasse at blive genrejst. Og det kan jo heller ikke nægtes, at Højre vilde have Fordel af, at Den sjællandske Bondestands Sparekasse gik helt nedenunder og hjem. Venstres Institutioner have jo styrket dette Partis Magt i den lange Kamp, det har ført med Højre. Kunde man nu med et Slag fra Højres Side faa Ram paa en af Venstres mest indflydelsesrige Institutioner, var det naturligvis noget for dette Parti. Det vilde ikke ikke alene opnaa, at denne Institution skaffedes ud af Verden, men ogsaa, at der blev udsaaet en Mistillid til Venstres øvrige Institutioner, som naturligvis vilde være i Højres Kram. Der vilde blive Forretninger at gøre for Højres Mænd. Det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) omtalte forleden Dag, hvorledes forskellige havde haft store Biindtægter,

gode Ben at gnave ved Bankkatastrofen. Noget lignende vilde være Tilfældet, hvis man rigtig kunde faa Bugt med Venstres gamle Institutioner, saasom Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Der vilde blive en Del Forretninger at gøre, Processer og saa fremdeles, for Højres Sagførere. Det er imidlertid mit Haab, at det skal kunne lykkes den sjællandske Bondestand gennem det foreliggende Lovforslag atter at rejse Sparekassen, selv om der efter min Mening vil vise sig store Vanskeligheder derved.

En Ting glæder mig overordentlig i Forslaget, nemlig Ordningen af Forholdet til Smøreksporthøjskolen. Ved Behandlingen af denne Sag har man jo egentlig ikke rigtig vidst, hvorledes Eksporthøjskolen stod i det. Fra nogle Sider er der blevet sagt, at den skyldte meget store Summer til Sparekassen. Fra andre Sider er der nævnt ringere Summer. Ved Behandlingen af Sagen har man slet ikke hørt noget som helst fra Eksporthøjskolen, den har ikke givet Livstegn fra sig, ikke sagt os, hvorledes den mente, Sagen skulde ordnes, og man er da bleven ved det Forslag, at den skulde udrede 1 Mill. Kr. til Sparekassen, dermed skulde det hele være forbi. I det foreliggende Forslag findes der en Bestemmelse om, at Sparekassen, forinden Loven kan træde ud i Livet, skal erklære sig tilfreds med, at Forholdet til Eksporthøjskolen bliver afgjort derved, at Eksporthøjskolen alt i alt betaler 1 Mill. Kr., saaledes at hele dens Gæld til Sparekassen højst kan blive denne ene Mill. Kr. Dette mener jeg er det bedste ved Forslaget, idet Eksporthøjskolen derved bliver stillet saaledes, at der ikke skabes Ruin for mange Mennesker, hvad man ellers kunde risikere, hvis det kom til Proces mellem Eksporthøjskolen og Sparekassen.

Med disse Ord skal ogsaa jeg anbefale Fællesudvalgets Indstilling.

Birek: Det ærede Medlem, (Valdemar Olsen), der nu talte, udtalte sig paa en Maade, der forbavsede mig, ikke blot under Hensyn til den Imødekommen, Højre har vist i denne Sag, men ogsaa, fordi jeg aldrig havde tænkt mig, at det stod paa Socialdemokratiets Partiprogram, at det er en Statsopgave at sikre de enkelte Borgere Bevarelsen af de større eller mindre Formuer, de nu en Gang have. Nu høre vi, at denne Sag er bleven optaget paa Socialdemokratiets Program. Det er en meget konservativ, oven i Købet en